

fuld Forstaaelse med Regjeringen hævder en Praxis af Forfatningen, som man selv ikke et eneste Øieblik tænker paa at forsvare — og det gjør man ikke, Ingen vil forsvare, at de provisoriske Love med Regjeringens fulde Samtykke og Villigelse paa andet Aar gjemmes i det andet Thing, blot for at forhindre dette Thing fra at faae fat i dem — saalænge man stiller sig saaledes, anser jeg det rigtignok for temmelig ørkesløst at forhandle om Forfatningen. Saalænge man bruger Forfatningens Ordlyd, hvor den passer for En og slet ikke bruger den, hvor den gaar En imod for at berøve dette Thing den grundlovmæssige Indflydelse paa Lovgivningen og Statshusholdningen, som man selv erkjender, det maa og skal have som Betingelse for, at overhovedet en ordnet Tilstand kan komme til Veie, saalænge er al Forhandling umulig, og saalænge kan man ikke komme til Forstaaelse. Hvis derfor det ærede Medlem virkelig vil Forstaaelse, maa han bibringe sine Meningsfæller den roligere Opfattelse, som han vistnok selv har af Forfatningsforholdene her i Landet og bringe dem til at stille sig paa det samme Standpunkt, hvorpaa vi staa. I det Øieblik et Forlig kan bane Veien for en virkelig fornuftig, forfatningsmæssig rolig Tilstand her i Landet, ville vi gaa ind derpaa, men vi ville ikke forhandle om et Forlig, som ikke er Andet end et Komediespil.

Min Henstilling om Schweiz maa ikke opfattes som Andet end, om jeg saa maa sige, end overfladisk Henstilling, thi jeg kjenner ikke Forholdene i Schweiz saa nøie. Jeg tror ikke, at de gunstige Forhold ere alene begrundede i de Reisende, men jeg tror, det for en meget væsentlig Del har sin Grund i den lokale Udvikling i Schweiz, i den større Civilisation og i de større Fordringer, der stilles af ganske smaa Klækker og smaa Lokalteter i Schweiz, end Tilfældet er her i Landet. Det er paafaldende for Enhver, der kommer til Schweiz at se, at det, man kalder Landet, er med Hensyn til alle mulige Bevemmeligheder ikke blot for de Reisende langt mere fordringsfuldt og vidt fremstøbet end her i Danmark. Dette ligger i Landets demokratiske Forfatning. Det, at det er overordentlig smaa Kantoner, hver med sin lille lokale Regjering medfører altid, at der tages et andet Hensyn til smaa Lokalteter, end Tilfældet er i de større Lande. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om vi kunde komme saa vidt, at det Samme kunde ske i et monarkist Land. Det er ikke dermed min Mening at antyde, at der skulde ligge nogenjohelst Hindring derfor i den monarkistiske Regjeringsform, men

jeg siger, det vilde være ønskeligt, for saa vidt det kunde ske i et monarkist Land, at vi paa alle Omraader mere nærmede os smaa Stater, end at vi copiere de Større; det vilde passe bedre for vore Forhold og være billigere. — Hvad den ærede Ordfører for Mindretallet bemærkede om Ruten Kallundborg, kan jeg slutte mig til. Jeg tror ogsaa, det vilde være en Fordel for Trafikken til den nordlige Del af Jylland, om vi kunde være fri for at gjøre den store Omvei og komme direkte til Jylland. Derimod beklager jeg meget, at de Ytringer ere fremkomne, som vi have hørt baade fra den ærede Ministers og det ærede Medlems Side vedrørende den nye Kjøreplan; thi jeg bliver atter nødt til at imødegaa disse. Jeg tror egentlig, at disse Kjøreplaner ere af en saadan Bestaenhed, at jo mindre Administrationen taler om, dem, desto bedre er det. Nu blev det fremhævet af det ærede Medlem og af den høitærede Minister, at det var jo rent feil af mig, naar jeg siger, at Vedømmelsen af disse Kontrakter afhænger af de Tog, der ere satte i Gang, de Penge, det har kostet, Forandringen i Indtægt og Funktionærantallet, Alt det gjælder indtøget. Nei, det, det gjælder om, er: hvad er vundet, og hvad er offret? og saa gjør man Ørene meget, meget mindre, end de staa fremstillet her i Betænkningen, og gjør Gevinsterne overordentlig store. Hvad vinder man dermed? Ingen Verdens Ting. Det kan ikke hjælpe, at den høitærede Minister siger, at det eneste Offer, der er bragt, er, at der er sat et Stog i Gang mellem Fredericia og Kjøbenhavn. Selve Betænkningen, selve Meddelelserne her indeholde jo en hel Klække af Stog, som ere satte i Gang. Først er der Mattoget for Fisserne. Nu siger den høitærede Minister, at det er til vor Fordel. Meget sandt, men det er ikke os, der have forlangt det. (Indenrigsministeren: Ja, det er da saa meget bedre.) Nei det er saa meget værre; thi jeg finder det meget beklageligt, at vi ere tomme saa vidt, at det er den tydske Administration, som sørger for, at vore Fisser kunne komme til at forhandle deres Fisk paa en rimelig Maade. Det er et nyt Bevis paa, hvor overordentlig langsomme vi ere, at det ikke er faldet os ind, at det er en Fordel for os at faae dette Tog, at vi skulle lade os afvinge som en Indrømmelse overfor Tydskland at faae sat dette Stog i Gang til Expedition af vore egne Fisk. Det er en Indrømmelse, vi have gjort Tydskland, men det er faktisk Noget, de have tvunget os til. Det har ogsaa kostet os Penge, og det har medført forskjellige Ulemper med Hensyn til Postgangen og Godstrafikken. Dernæst nyt-